

No és mai tard si la Gralla és jove

Comèdia dramàtica en tres actes i dos entreactes, original del repartidor de L'ESQUELLOT

(Per voluntat expressa de l'autor, aquesta obra no podrà ésser representada en la Sala Triangular del carrer del Pont)

PERSONATGES

Galan jove L'ESQUELLOT
Dama jove (?) LA GRALLA
L'Ingeniu Butlletí del Centre Excursionista
L'Enze. Butlletí del Centre Gremial
La dona fatal Terra Vallesana
La senyora grossa .. Gazeta Municipal
Suscriptors :: Anunciants :: Gent del poble

ACTE II

En aixecar-se el teló, hi ha en escena La Gralla, voltada de decorats que representen la façana de can Garrell. Ha romàs bella estona amb els ulls fets a la grada, simulant rumiar quelcom. De sobte es deixondeix i boi cantant la non-non continua fent mitja fins que apareix pels fons, decidit i rialler, el simpàtic ESQUELLOT.

Esq. — Bon dia, Gralleta. Que fas mitjeta, tan calladeta? (Riu).

Gra. — No siguis tabalot i digues-me que et porta per aci.

Esq. — L'original de la setmana, dona. Ja pots suposar-ho, puix que havent de sortir també Terra Vallesana, el teu pare ens el demanà insistenment.

Gra. — No ho diguis amb aquest to mofeta, no! Terra Vallesana ens porta molta feina de per si i amb el vestit de la Festa Major que m'estic fent, no puc donar l'abast a tot.

Esq. — Caram! Estrenes vestit també aquest any? Després diran que hi ha crisi.

Gra. — Vull dir el volum extraordinari, home.

Esq. — Sí, sí, ja t'entenc. Allò de La Porxada i El Mercat o El Campanar i La Carretera...

Gra. — No senyor, no; aquest any rebrà La Comarca. (L'Esquellot va a dir quelcom, però l'atura La Gralla amb aquestes paraules):

Ara que vé a tomb la conversa: T'has fixat Terra Vallesana quina mala cara que té? M'atreveria a dir que li han donat algun mal.

Esq. — No crec que sigui res d'això; més aviat creuria que tens pa a l'ull; li portes bola, no ho neguis.

Gra. — Jo? Pobreta de mi! Si me l'estimo molt! Precisament la vestim a casa nostra... (Dubtant). Em penso que és ella que no em pot veure a mi per culpa de que les nostres relacions són tan cordials...

Esq. — Ja et conec, Gralleta, que et dius marduix. Ara et despenjaràs amb que m'estimes però no et faré cas. Tu ets molt grandassota i... que no m'enredessis.

Gra. — Doncs ja que he començat, t'ho diré tot d'una vegada. Si, Terra Vallesana és la meva enemiga. Sé que vol robar-me el teu amor i no m'hi resigno. (L'abraça).

Esq. — (Desfent-se'n delicadament). Serà millor que me'n vagi; els de can Colomer espien darrera els vidres...

Gra. — Veig que vols esquitllar-te. Comprenc que no t'és indiferent Terra Vallesana, però no em deixis; t'estimo, sí, t'estimo! (Cau als peus de L'Esquellot, plora, i li dedica una columna d'ensabonada.)

Esq. — Ho sento, però no puc plorar. Vas néixer massa aviat; mira't la coberta; ja et surten arrugues.

Gra. — Estàs equivocat. Sóc el que els homes en diuen una «jamona». El meu amor serà un amor tranquil, gairebé tan tranquil com En Paco Sala.

Esq. — Què vols que et digui; si em casés amb tu tot-hom diria que m'he casat amb la meva mare i has de tenir en compte que això sols va fer-ho el meu pare.

Gra. — Molt bé, Esquellot, molt bé; no vols compadir-te de l'amor que em rosega la carcanada?... Per tu faràs. A no trigar gaire, quan et donguis compte que l'amor de les altres dones és un amor interessat, vindràs a mi i llavors pot ésser que jo et digui: Posat tranquil i feste huecogravar.

Esq. — Ai, el déu de Graval Gralleta, no m'empipis.

Gra. — Esquellot presumit, no presumis, que altres amb més fums que tu m'han implorat un xic d'amor i no han conseguit més que el meu despreci més tipogràfic. (La Gralla, despitada, és a dir, sense pits, es fica a la botiga i comença a sorgir-se les mitges.)

Per la lateral dreta apareix la senyora Terra Vallesana. Té tot el tipu de «mujer fatal».)

Esq. — On va tanta gràcia condensada?

T. V. — Ja ho pot veure; al Centre Radical.

Esq. — Que tenen reunió?

T. V. — No, jove; tinc de veure-hi certa persona.

Esq. — Caram! I pot saber-se qui és?

T. V. — No ho digui a ningú, però el senyor Butlletí Gremial m'ha posat un piset al carrer de Murillo...

Ara que, no es cregui que l'estimo, però el negoci és el negoci, sap? A mi m'agradaria un xicot com ara tu. (S'apropa a L'Esquellot i vol fer-li un petó. L'Esquellot es torna vermell.)

Esq. — No, aquí no, que ens podrien veure... Però quina pudor de tabac de pipa que fas!

T. V. — No et preocupis; fins ara he estat amb en Gurri, i, ja veuràs, una no pot pas ésser massa esquerpa...

Esq. — Però vols dir que m'estimes, que el teu amor és desinteressat?

(En aquest moment passa per l'escena el jòvintel Butlletí Excursionista, que en veure la parella, fa un gest de despit i rosegant-se les cobertes desapareix.)

T. V. — L'has vist? Doncs bé; fa un sens fi de dies que em ve al darrera. Es capaç de qualsevol sacrifici per mi. Però jo únicament et vull a tu; sols desitjo el teu amor...

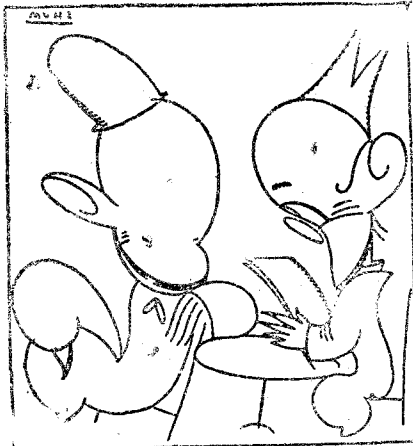
(Terra Vallesana no acaba la frase perquè s'ensopega passar pel davant el Butlletí del Centre Gremial que va de bracet amb la Gazeta Municipal. Aquests dos personatges, com sempre, no diuen absolutament res. Passen només per fer bonic. Terra Vallesana continua:

T. V. — No arrufis el nas que ja veig prou que amb tu no hi tinc res a fer. M'és igual. Ara em recordo que tenia pressa per arribar a cals Radicals. Adéu!

(L'Esquellot compra El Patufet a can Garrell, surt al carrer distret i sense donar-se'n compte es fica dintre el moneder d'una senyora d'edat. La Gralla s'eixuga una llagrimeta i els subscriptors, els anunciants i la gent del poble, canten a chor:

Tots.—No és mai tard, si La Gralla és jove.

(Teló rapidísim)

—Així crec que no hi havia dret?

—No senyor; crec que hi havia masses drets.